

Hidas Bence

A HAMIS MERKÚR

Hidas Bence

A HAMIS MERKŰR

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

Copyright © Hidas Bence, 2024

© General Press Könyvkiadó, 2024

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.

A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

A borító a FORTEPAN / Weygand Tibor fotójának
a felhasználásával készült (képszám: 24829).

ISBN 978 963 452 936 1

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ

1086 Budapest, Dankó utca 4–8.

Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA

Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL

Felelős szerkesztő KISS-PÁLVÖLGYI LÍDIA

PROLÓGUS

1924. augusztus 8., péntek, Budapest

A bértaxi csikorogva fékezett le a Dalnok utca sarkán. A hátul ülő férfi beleakasztotta sétapálcáját a sofőrülésbe, és előrehúzta magát.

– Itt tökéletes lesz – szólt a taxishoz.

A köpcös sofőr megtörölte izzadt homlokát.

– Biztos benne, méltóságos úr? Tovább is viszem, ha úgy kívánja.

– Nem kívánom – válaszolta a férfi hidegen. – Itt jó lesz.

Mennyi?

– Tízezer korona, méltóságos úr.

A férfi fintorgott, majd zakója zsebéből előrántotta a brifkóját, és a sofőr kezébe nyomta a pénzt.

– Remélem, nem fog éhen halni – mondta, s mielőtt még a taxis hálálkodhatott volna, már kint is termett az utcán. Fülledt meleg volt. A macskaköves úttestet lüktetve verte vissza az augusztusi hőséget. Az sem segített a helyzeten, hogy a nap már bőven átbukott a zeniten, öt óra felé járt. A taxis gázt adott, majd miután egy jó adag port vert egykori utasa arcába, a Berliini téri droszt felé vette az irányt.

– Átkozott söpredék! – morogta a férfi, miközben a kesztyűjével leporolta a zakóját.

Átkocogott a Podmaniczky utca túloldalára, és a töltés árnyékában haladt egészen a Ferdinánd hídig. A díszkút kávján egy asszony ült, lába között egy megpakolt szatyrot szorongatott. Kezét a vízbe lógatta. A férfi követte a jó példát, megnedvesítette a kendőjét, és végighúzta kipirosodott orcáján.

– Elviselhetetlen, mi? – szólalt meg hirtelen az asszony. Hangja rekedt volt, és kissé férfias. – Minden évben egyre rosszabb. A férjem szerint csak a korom teszi, de higgyen nekem, egyre rosszabb. Majd elájultam az előbb, le kellett ülnöm, mert a végén öszszetöröm a tojasokat is, aztán a férjem megint megver. Pedig ezek

a tojások Gödről vannak. Én nem tudom, mit adnak ott a csirkéknek, de azok úgy tojnak, uram, de úgy! Akkorákat, mint az öklöm, nézze meg a saját szemével!

A férfi érezte, hogy itt az ideje távozni. Míg az asszony a vászonszatyrában matatott az öklömnnyi tojások után, ő zsebre vágta W. L. monogramos kendőjét, és felsietett a híd lépcsőjén. Fent dübörgő hangzavar fogadta. A töltés túloldalán, a híd huszonhárom boltívének árnyékában szénporos munkások lapátoltak valamit egy nyitott kocsiba. Nem sokkal arrébb ordibálva vágták be egy tehervagon ajtaját, ami öblös döngéssel engedelmeskedett az izmos karroknak. Mindenfelé lovas kocsik, rohangáló emberek és lassan csordogáló szerelvények véget nem érő sora. Füst, gépolaj- és izzadságszag. A Magyar Királyi Államvasutak Nyugati pályaudvarának tehervágányain sosem állt meg a munka. Lassan közeledett az öt órai műszakváltás; az igazi éjjeli baglyokkal.

A férfi a korlát mellé állt. Végigpásztázta az észak felé kigyózó sínpárokat, egészen a fordítókorongig, míg a tekintete meg nem akadt az utolsó rakodóraktáron. Az épület szinte hullámmzott a meleg levegőben. A férfi az órájára nézett. Még mindig korán volt, de a megbeszélt találkozó időpontja rohamosan közeledett. Éppen a híd túlsó oldala felé vette az irányt, amikor éles sípolással egy mozdony robogott ki az egyik boltívből. A fehér füst körbefogta a férfit, aki köhögve, a sétapálcájával hadonászva próbált kiszakadni belőle. Miután sikerrel járt, öles léptekkel a Ferdinánd tér felé indult. Egy perccel többet sem akart eltölteni a hídon. Negyedórájába telt, mire eljutott a raktárig. Nagy nehezen felmászott az épület előtt feszülő rakodópallóra. A hosszanti falon hat méretes tolóajtót látott. A 62-es számú ajtó a harmadik volt a sorban. Körbenézett, de egy lelket sem látott. Sétapálcájával megkocogtatta a fémet. Az üreges visszhangtól eltekintve némaság fogadta. Belekapaszkodott a fogantyúba, és tolni kezdte.

– Nehogy összepiszkítsa magát a herceg úr! – szólalt meg egy hang a háta mögött. A férfi megpördült. A talpfákon ugrálva két alak közeledett felé.

– Negyed hatot beszéltünk meg.

– A méltóságos úr tudhatja, hogy még a színházban is ráhagynak hét percet. Ha nem tetszik, nem kötelező itt lenni.

A herceg lenyelte a választ, s inkább felsegítette a két férfit a pallóra. A kisebbik, aki az előbb oly böszön okoskodott, egy vaskos kulcscsomót rántott elő a zakójából.

– Ugye nem gondolta, hogy csak úgy nyitva hagyom? – Fogai kivillantak őszülő bajusza alól. – Még csak az kéne, hogy valami suhanc betévedjen ide, aztán ellopjon mindent. Még rosszabb, ha jelenti valakinek, hogy számozott német ládákat talált a 62-es lerakóban. Aztán kicsődül ide az egész pereputty, mi meg dobhatjuk a szemetesbe a kétéves munkánkat – mondta, majd egy határozott mozdulattal a zárba illesztette az egyik kulcsot.

A kapu olajos nyikorgással nyílt ki, ahogy a férfi oldalra tolt. Arcukat kellemesen hűvös levegő csapta meg. Mindhárman beléptek a félhomályba.

– Arra lesznek – bökött a bajuszos az egyik sarok felé. – Ge-deon, hozd a feszítőt! – utasította a társát.

A faládák a raktár hátsó részében sorakoztak, szépen egymás mellett, számozott oldalukkal a bejárat felé. Az, aki odarakta őket, nagyon alapos volt. Rajtuk fekete festékkel az alábbi felirat állt: *Wasch- und Scheuermitteln.**

– Tegnap érkeztek Münchenből, egyenesen ide hordattam őket. Ne tévessze meg a felirat!

– Hányan voltak jelen a rakodásnál? – kérdezte a herceg.

A bajuszos arca megfeszült.

– Azt hittem, ezt már megbeszéltük – válaszolta sértődötten.

– Az én embereim, az én felelősségem. Ha nem tetszik, egyedül is le lehet ám pakolni őket. Nem nyomnak sokat, pár mázsza talán darabja. Innen is látom, hogy méltósága jó erőben van – vigyorgott.

* Mosó- és tisztítószeresek.

– És eleve is, a dobozokon nem látnak át, a tartalmáról pedig csak azok tudnak, akiknek kell.

Még mielőtt a herceg válaszolhatott volna, Gedeon tűnt fel az egyik oszlop mögül, kezében egy méretes feszítővassal. A herceg nagyot nyelt.

– D1/1278 és '79 – mutatott két ládára a férfi.

Az első láda teteje nagy reccsenések közepette engedett a számszám és fogainak. A második nehezebben adta meg magát, de annak sem kellett sok. A három férfi közelebb lépett. Orrukat a súroló és a száraz szalma illatának furcsa elegye csapta meg. Az ablakon beszűrődő opálos fény utat tört magának a szálló porszemcsék között, és fémesen csillant meg a láda tartalmán. A herceg arcán elégedett mosoly suhant át.

– Gyönyörűek – suttogta. Végigsimította a szerkezet fekete fémkarját. – Egy ilyen monstrummal háborúkat lehet nyerni.

– A németeknek nem sikerült, pedig százszámra gyártották.

– Majd mi megmutatjuk! – csattant fel lelkesen a herceg. – Az egész kontinens látni fogja, hogy mire vagyunk képesek. Minket nem lehet csak úgy felszeletelni, mint egy kiló debrecenit. Nem bizony! Nincs szükségünk száz meg ezer gépre. Ez a kettő is elegendő ahhoz, hogy bosszút álljunk ezeken a kártékony férgen. Hiszen átkozott a kéz, mely ezt a békét aláírta!

Diadalittasan vállon csapta a bajuszost.

– A héten élesítjük őket. Vasárnap estére küldetek két teherautót. Szállítsák át őket az intézetbe, és tegyenek így az összes későbbi szállítmány esetén! Csak azokat vonja be, akikkel eddig dolgozott! Azokat, akikben megbízik, hogy pontosabb legyenek.

A férfi bólintott. A herceg hátrahagyta őket, és kilépett a várkapu napfénybe. Határozott léptekkel visszaindult a Ferdinánd híd irányába.

– Ha eljő az idő, a sírok nyílnak fel, ha eljő az idő, a magyar talpra kel, ha eljő az idő, erős lesz a karunk, várjak, Testvérek, ott leszünk, nem adunk! – dúdolta alig hallhatóan.

1925. október 29., csütörtök, Budapest

A három ezüstmadár együtt hullámszott a némán csordogáló Dunával. Szárnyaikra nyálkásan tapadt a hajnali köd, fehér géptestük beleolvadt a városra telepedő felhőbe. Napok óta így állt mindhárom; némán, ringatózva, arccal a Ferenc József híd pilléreinek. Vége volt már a nyári jólétnek, amikor naponta többször is ingáztak a Balatonra vagy a messzi Nyugatra. Az ősz közeledtével egyre kevesebb lett az utas, így hetente csak néhány gép szállt fel a Duna zöldes vizéről. Ezen a reggelen sem volt más a helyzet; a rossz látási viszonyok miatt minden járatot töröltek, így nem bőgtek fel a motorok, és egy pilóta sem adta ki az ukázt. Szokatlan csend telepedett az Aeroexpress budapesti állomására. A Gellért-hegy lábánál elterülő épületet talán úgy lehetne a legpontosabban leírni, mint egy szabadtéri uszoda és egy buszmegálló furcsa keveréke. Egy hosszan elnyúló palló, rajta fabódé, amit már jócskán megviselt a víz folyamatos támadása. A palló mentén pedig szép egymásutánban a három hófehér hidroplán.

Márzay Ottó detektívfelügyelő ügyetlenül imbolygott az egyik mólón. Tekintetét feszült figyelemmel lefelé szegezte, és megfontoltan vette lába alá a csúszós deszkákat. Utálta a vizet, mi több, úszni sem tudott, de nem volt más választása. Ha hulla volt, akkor menni kellett, bárhol is legyen. „Volt már ennél rosszabb is” – próbálta nyugtatni a felesége, de nem járt sikerrel. A nyomozó gyomorgörcscsel tette meg az otthona és a Szent Gellért tér közti távolságot, és ha őszinte akart lenni magával, már csak arra várt, hogy a holttestet a partra húzzák. Ahogy felemelte a tekintetét, és végigpásztázta a némán ingadozó Junkers F–13-as gépeket, rájött, hogy ez a művellet nem lesz olyan egyszerű. Három repülővel arrébb, a szürke ködben két sziluettet vélt felfedezni. Az alakok elmosódott mozdulatai a víz

felé irányultak. A nyúlós tejfátyol csupán a szavaik egy részét engedte át, de a nyomozó a köd és a távolság ellenére is könnyedén megállapította: a hulla kiemelése nem volt egyszerű feladat. A tompa káromkodást ugyanis egy öblös ordítás és valami meghatározhatatlan, szaggatott csobogás követte.

Márzay odaért az első repülőhöz, amelynek a szárnya határozott akadályként feszült a móló felett. A férfi érezte az alumínium hidegségét, ahogy rátenyerelt a járműre. Mélyeket szívott a hideg, reggeli levegőbe. A folyó poshadt szaga szinte kellemesen keveredett a városra oly jellemző, kora őszi kéményfüst illatával. Valahol a távolban néhány sirály vijjogott. Egy uszadék fa ütemesen kongatta a móló oldalát.

Nagy nehezen átbújt a szárnyak alatt. A fátyolos sziluettek emberekké formálódtak.

– Jó reggelt, fiúk! Elkélne egy kis segítség?

A két fiú megpördült, és a hulla ismét visszacsobbant a vízbe.

– Tisztelem, felügyelő! – vágta magát haptákba az egyik. – Jelenem, beakadt, uram.

Márzay végignézett a legényeken. Alig lehettek húszévesek, de mindkettő szikár volt, válluk széles. Jól fésült hajukat tányérsapka fedte. A nyomozónak azonnal szemet szűrt a Magyar Királyi Honvéd Folyamőrség fehér galléros egyenruhája.

– Járőröznek, uraim? – kérdezte. Szája kaján mosolyra húzódott.

Az egyik fiú rögvest magyarázkodásba fogott:

– Hát az úgy volt, hogy a Rubovszky – kezével a másik felé bökött – meg az Orbán, aki már nincs itt, mert elszaladt a rendőrszobára, azt mondták, hogy a Farkas Bélánál féláras a barack meg a szilva minden szerda este. Aztán a kapitány nyugovóra tért, az éjszaka meg már hűvös ilyenkor, ezt az úr is tudja, így hát úgy alakult... – A fiú hangja elcsuklott. Beszéd közben levette a sapkáját, amit most úgy morzsolgatott, mintha kukorica lett volna. Márzay leintette.

– Szerencsájukre Orbán elért a rendőrszobába, ezért vagyok most itt. Elmondott mindent, nem kell félnie. Maguk éppen a fedél-

zeten járőröztek, amikor gyanús fényeket észleltek a híd felől. Leengedtek egy csónakot, és leeveztek a Szent Gellért térig, de semmit sem találtak. Éppen fordultak volna vissza, amikor az állomás mólójába szorulva egy holttestre lettek figyelmesek. Véletlenül sem úgy fedezték fel, hogy a rakpartról vizeltek a Dunába, igazam van?

A két honvéd arcán még a ködös félhomályban is látni lehetett a pírt.

– Természetesen nem, uram – nyelt nagyot Rubovszky.

Márzay bólintott, majd lépett egyet a pallón, éppen akkorát, hogy láthassa a testet. A gyomra összeszorult, ahogy tekintetét végigfuttatta a férfi lebegő tetemén. Viaszos keze lágyan ringott a víz felszínén, kabátja mintha a szélben táncolt volna. A ködből ríkítva bukkant elő egy sirálysereg. Márzay egyre erősebbnek érezte a folyó hullámozását. Zsebéből előtúrta a Leicát, és remegő mozdulatokkal felhúzta. Szemét a kémlelőhöz emelte. Még a sárgás lencsén át is borzalommal töltötte el a férfi arca. Pontosabban az, ami maradt belőle.

– Fejlövés – állapította meg Cselényi, miközben ügyetlenül feltápszkodott a holttest mellől.

Két óra telt el azóta, hogy Márzay a helyszínre ért. A köd, ami eddig oly odaadóan védte őket a keresetlen szemek elől, eloszlott, s szinte azonnal megjelentek a bámészkodók. A hídon kalapok és kendők bukkantak elő a korlátok felett: munkába igyekvő emberek, akik egy kis borzongás kedvéért még a reggeli késést is vállalták.

– Ebben egy percre sem kételkedtem. Ha tippelnem kéne, egy ágyúval.

– Akkor még ennyi sem maradt volna belőle. Csupán olyan közlől, hogy a lövedék levitte a fél arcát, a torkolattűz pedig szétégette a másikat. Közvetlen közlől.

Márzay elgondolkozott. Tudta, hogy ilyen közel kerülni egy másik emberhez csupán két módon lehet. Ha amaz egyáltalán nem

számít rá, vagy ha pontosan tudja, mi fog következni. Ismét végignézett a testen. Férfinak nevezni éppen annyira lett volna túlzás, mint legénynek. Egy picit mindkettő volt, de talán egyik sem igazán. Magas lehetett, bár a nyomozónak nehezebb esett megállapítani, hogy mennyire. Kicsit több, mint száznyolcvan centiméternek saccolta, de könnyebb dolga lett volna, ha amaz mellette áll, és nem kifelődve fekszik a rakpart macskakövein. Arcát már megkapta a borosta, álla téglalakra volt, de nem taszító módon. Márzay még akkor sem tudta volna megmondani, hogy a férfi egykoron jóképű volt-e, vagy sem, ha szerencsétlennek megvan mindkét orcája.

– Ez egy tweedzakó? – mutatott a barnás, zsákszerűre ázott ruhára.

– Igen, méghozzá kitűnő minőségű. Tudom, mire gondolsz, de nincs szerencsénk. A ruhacédula ki lett vágva belőle.

– Hát a brifkója?

Cselényi szomorúan rázta meg a fejét. Ekkor hirtelen nagy óbégatásra lettek figyelmesek. Egy fedorakalapos alak tűnt fel a Gellért Szálló előtt álldogáló emberek között. Márzay sejtette, hogy mire a nagy ramazúri. A tömeg egy ideig visszatartotta a férfit, aki hirtelen intett egyet, mire – akár varázsütésre – kettévált előtte a polgári kordon, így ő akadálytalanul a tetthely felé indulhatott. Márzay nagyot sóhajtott. Érezte, hogy a reggeli nyugalmanak lőttek. Ahogy a fedorás egyre közelebb ért hozzájuk, úgy rajzolódott ki jellegzetes külseje. Okuláróján tükröződött sárra, bal kezét oly magasztosan fonta a háta mögé, mintha nem is egy gyilkossági tetthelyre, hanem az Operába igyekezne. A fekete brogue cipője együtt kopogott karcsú sétatálcájával. Márzay legszívesebben elfintorodott volna.

– *Guten Morgen, liebe Herren!* – torpant meg előttük a férfi. Elegáns mozdulattal lekapta a kesztyűjét, és kezét nyújtott.

– Sbodics, micsoda meglepetés! Már azt hittem, ma szabadnapos. – Márzay kelleetlenül viszonzta a kézfogást. – Meglehetősen sokára ért ide.

– Három bértaxi hagyott faképnél, mire sikerült fognom egyet. Aztán meg az egyik átkozott közrendőr nem akart átengedni. Azt mondta, rendőrségi helyszín. Hát van ilyen? – méltatlankodott. Hangjában lekicsinylés és alaptalan felsőbbrendűség keveredett, amelyeknek elegye kendőzetlen düh formájában távozott a szájából.

– Biztos összetévesztették valakivel. Dán Norberttel* esetleg? – somolygott Cselényi.

Márzay szája akaratlanul is mosolyra húzódott. Azóta, hogy Pinellit elhelyezték mellőle, Dercsei pedig szabadságra ment, a boncmester volt az egyetlen, akivel valóban szívesen töltötte az időt. Az elmúlt pár hónapja olyan eseménytelenül telt, hogy hetente két-három alkalommal is meglátogatta Cselényit a Zsigmond utcában. Az alagsori kártyapartikat csak néhány esetben zavarta meg egy-egy ápoló, akik általában nagy csikorgások közepette tolták be a következő hullát. Cselényi jól keverte a lapokat, de még annál is jobban az információkat. Márzay egy ilyen alkalommal tudta meg azt is, hogy Sóstói visszarendelt Bécsből egy Sbodics Ferenc nevű férfit, aki éveken keresztül a Bundesgendarmerie** szolgálatában állt. Senki sem értette, hogy miért rá esett a választás. Már a háború előtt Bécsbe helyezték, azóta nem szolgált Pesten. Egyetlen ügyet sem oldott meg Ausztriában, és a hírneve sem előzte meg. Márzay Dercseit terjesztette fel Pinelli pozíciójára, de Cselényi szerint Sbodics helye már akkor kőbe volt vésve, amikor az olasz még a nyomozócsoporthoz tagja volt. Nem véletlen tehát, hogy Márzay nem csupán neheztelt a férfitra, de egyenesen megvetette. Megvetette, minden külsőségével, manírjával, a sétapálcájával, a bőrcipőjével és a pacsuli kölnijével együtt. Sbodics Ferenc nem volt több a szemében, mint egy közepes minőségű importáru, ami csupán addig egzotikus, amíg az emberek meg nem unják. A nyomozó mégis csendben túrt, mást ugyanis nem tehetett.

* Dán Norbert (1895–1946), magyar szanzonekes.

** Osztrák Szövetségi Csendőrség.

– Tudjuk már, hogy ki az áldozat? – kérdezte Sbodics, miközben tekintetét a halottra szegezte. Sétapálcáját a férfi véres homlokának támasztotta, és maga felé rántotta az arcát.

Márzay köpni-nyelni nem tudott a döbbenettől.

– Nagyobb baja már aligha lesz, nem igaz? Tehát tudjuk már? Nem? Akkor miért is jöttek előbb? Csak azért kérdezem, mert az imént szóvá tette, hogy késtem. Maga itt van már reggel óta, de minek, ha semmit nem csinált? Hol van a legközelebbi őrbódé?

– A Műegyetem mellett, a Bertalan utca sarkán. De az őrszem nem tapasztalt semmit.

– Hát az útvonalas?

– Ezen a környéken nincsen járőr, detektív. A főkapitány első-sorban a pesti oldalon rendelt el állandó szolgálatot.

– Hát most majd elgondolkozhat rajta, hogy Budára is áttelepül – megfordult, és két közrendőr felé intett. – Hé, maguk! Igen! Kutassák át a rakpart teljes területét, egészen az északi városhatárig! Ne nézzen így rám, fiam, dolgozni jött ma ide, nem üdülni. Addig vissza ne forduljanak nekem, míg fel nem értek a Lőpormalomig. Tudja, mit? Legyen Békásmegyer, úgylis olyan szép időnk lett. Na, *los, los!* – Mire Márzay kettőt pislantott, a két közrendőr már el is tűnt a tömegben.

– Látja, kedves Ottó? – mosolygott nyájasan Sbodics. – Ez a különbség az osztrák és a magyar hozzáállás között. Mi dolgozunk, maguk lopják a napot.

1924. április 17., csütörtök, Budapest

A férfi lejjebb engedte a fa újságtartót, és a bejárat felé nézett. A grandiózus üvegajtó előtt némán haladtak el az Apponyi teret átszelő gyalogosok. Werbőczy István márványszobra rendíthetetlenül állta a süvítő szél erejét. A férfi szája gúnyos mosolyra húzódott. Emlékezett még azokra az időkre, amikor a Tanácsköztársaság alatt a tér szobrait fekete szarkofágok borították. *Építhetnek akármekkora ládát a kommunisták, az igazság mindig felszínre tör.* A Belvárosi Kávéház épületébe alig szűrődött be a külvilág tolakodó zaja. Tekintete az emeletre tévedt. Az egyik korlát melletti asztalnál két fiatal lány kávézott. Egyikük, mintha érezte volna a tapintatlan vizslatást, a férfit nézett. Tekintetük néhány pillanatig összeakadt, mielőtt a lány mosolyra húzta a száját, és visszafordult a partneréhez. A férfi éppen a kávéja után nyúlt volna, amikor egy öltönyös alak termett mellette.

– Üdvözlöm, Lajos! – köszönt, majd az egyik elsuhanó pincér felé intett. – Egy feketét és egy brióst!

Miután Haitz helyet foglalt az asztalnál, Windischgrätz lejjebb engedte az újságot, és végignézett a frissen érkező vendégén. Haitz arcát vörösre fújta a szél. A férfi az ötvenes évei végén járhatott, dús bajuszát ősz szálak tarkították. Windischgrätz meglepte a férfi civil viselete, eddig ugyanis többet látta egyenruhában, mint anélkül.

– Hát eljött! Ezek szerint megjött az esze. Vagy megszólalt a szíve. – Hangjában alig észrevehetően lapult meg a gúny.

Amikor két hete először találkozott Haitzcsal, biztos volt benne, hogy a férfi újra fel fogja keresni. Ismerte a fajtáját. Nem volt igazán fontos ember, mégis annak akart látszani mások előtt. Pont annyi hatalom volt a kezében, hogy jelentéktelen döntéseket hozzon, jelentéktelen helyzetekben, még nálánál is jelentéktlenebb emberek sorsáról. Egy egyszerű geográfus volt, semmi több. Nevez-

hette magát katonának, ám senki szerint nem volt az. Két héttel ezelőtt azonban – talán életében először – egy olyan ajánlatot kapott, ami más volt. Súlyos és nagy ívű. Fontosabb, mint bármi, amiről eddig álmodott. Az ilyen lehetőséggel pedig csak az ostobák nem élnek. Windischgrätz most már tudta, hogy Haits nem volt ostoba ember.

– Bevallom, talán a kelleténél többet gondolkoztam, mielőtt meghoztam volna a döntést. Legbelül az első pillanattól kezdve tudtam, hogy csatlakozni akarok. Az előző találkozásunk során mégis oly kevés részletet osztott meg velem. Ez pedig, hogy is mondjam, nem akarom megsérteni, de...

– Gyanús? – fejezte be Windischgrätz.

– Igen. – Haits nagyot nyelt. – Tudja, ez mégiscsak egy országot érintő kérdés. Nem hamarkodhatom el a döntést. Az állásommal, de az is lehet, hogy az életemmel játszom.

Windischgrätz végigsimította a bajuszát. Nem volt szüksége gyávákra. Ha Haits később kihátrál, magával ránthatja őt is. És ha ő elbukik, vége mindennek. Ám tudta, hogy a vezértanácsnokot nem tudja megkerülni. Ő volt a jövőjük kulcsa, mindenáron meg kellett győznie ahhoz, hogy elmozduljanak a kínzó idegességet okozó nyugópontról, ahol hónapok óta toporogtak. Tudta, hogy egy próbálkozása van. Az előtt kell meggyőznie Haitsot, hogy az elhagyja a kávézót. Taktikát váltott.

– Engedje meg, hogy elmeséljek magának egy történetet. '17 márciusában ott voltam, amikor kiűztük az oroszokat a Magyarországi közül. Nem volt egyszerű dolgunk, hónapokig készültünk rá, mindennap elpróbáltuk az egész tervet, lépésről lépésre egészen addig, amíg minden baka nem fújta kívülről. Minden katonának megvolt a maga speciálisan kijelölt feladata, minden egyes ember pontosan tudta, mit kell tennie. Az ellenség többszörös túlerőben volt, és sokkal jobb állásokkal rendelkeztek, mint mi. Mégis, amikor elérkezett a nap, senkiben sem merült fel, hogy örültek vagyunk. Senki nem nézett hátra, mert ha csak egy is így tett volna, odave-

szünk. Negyvenöt emberünk esett el, de tízszer ennyi oroszral végeztünk. És ahogy a kutyák fokozatosan hátráltak, úgy tűntek elő a lerombolt falvak, a szétlőtt házak. Úgy sikítottak fel a megbecstele-
nített asszonyok, és úgy sírtak az éhező gyerekek. Akkor értettem meg, hogy soha nem akarok egy olyan országban élni, ahol ezek az undorító parasztok vannak hatalmon. Elmaradott egy népség az, állatias ösztönökkel, de nem is csoda, hiszen a bolsevizmus csak egy ilyen nemzetből tud kinőni – kortyolt egyet a kávéjába, és feltekintett Haitsra. A férfi zavarodott arckifejezéssel nézett vissza rá. – Lá-
tom, még nem érti, hová is akarok kilyukadni. Kedves Lajos! Ugye szólíthatom Lajosnak, ha már a sors úgy hozta, hogy anyáink ugyan-
azt a nevet szánták nekünk? Amikor két héttel ezelőtt megkerestem, azt reméltem, hogy egy olyan ember fogad majd, aki hasonló hoz-
zám. Aki nem fordul vissza a Magyaros lejtőinél, hanem az első sor-
ban rohan fel a csúcsra, miközben ordítva a hazáját élteti. Az, hogy most eljött ide, bizakodásra ad okot, de bizonytalansága kétségeket ébreszt bennem a hazaszeretetét illetően.

Haits kihúzta magát, arca elvörösödött.

– Hogy merészeli? – habogta. – Még hogy nem szeretem a ha-
zámat?! Már a pusztá gondolat is sértő.

– Lajos! – Windischgrätz hosszan belenézett a férfi szemébe.
– Én továbbra sem gondolom így, de maga is tudja, hogy bizonyíta-
nia kell. Engedje meg, hogy bevonjuk az intézetét! Az előző alka-
lommal elmondtam magának mindent, most mégis bizalmatlan ve-
lem. Nem tudom, mivel szolgáltam rá erre, de férfiasan bevallom,
nem esik jól.

Haits szégyenlősen pislogott a hercegre. *Most megvagy!*

– Én csupán... annyit... – dadogta a tanácsos. Nagyot nyelt, és
letörölte az izzadságot a homlokáról. – Legyen hát! – sóhajtott.
– De csak egy feltétellel! Meg kell esküdnie rá, hogy a pénz nem va-
lakinek a zsebében landol. Amint önös érdekek merülnek fel a maga
kis játszmájában, azonnal kiszállok, és a rendőrséghez fordulok.

Windischgrätz szája megremegett. Nehezeére esett kendőzni

a mosolyt, ami oly gunyorosan kívánczozott a szájára. *Oda ugyan fordulhatsz!* Haits azonban résen volt, és elkapta a férfi reakcióját.

– Tudnak róla? – kérdezte döbbenten.

A herceg sokatmondóan bólintott. Kezdte kényelmetlenül érezni magát. Haits már így is többet tudott a kelleténél, de nem akarta elveszíteni a bizalmát. Csak annyit akart csepegtetni, amennyi elegendő volt a katona elcsábításához. Se többet, se kevesebbet.

– Mint említettem, kiemelt politikai ügyről van szó, amelyben a legmagasabb állami szervek is érdekeltek. Ebből kifolyólag önnek is a legkompetensebb embereket kell kiválasztania. Megbízható, nagy munkabírású, diszkrét és nem utolsósorban magyar embereket. Ha tartani akarjuk az ütemezést, legalább tíz ilyen emberre lesz szükség az intézetben. A későbbiekben természetesen ez a szám nőhet. És olyanokat hozzon, akik konyítanak is valamit a szakmához. A mihaszna bölcselettel itt nem sokra megyünk. Szükség lesz valakire, aki irányítja őket. Egyfajta műszakvezetőre. Ki a legmegbízhatóbb embere?

Haits elgondolkodott.

– Van egy tanácsnokom, Gerő. Annak idején együtt cserkésztek Telekivel, azóta jóban vannak. Diszkrét és céltudatos.

– Pont olyan, akire szükségünk van – csettintett elégedetten Windischgrätz, majd az órájára pillantott. – Mihamarabb találkozni akarok vele, hogy átbeszéljük a részleteket. De ha most megbo csát, nekem el kell indulnom, mert lekésem a miskolci gyorsot. És akkor holnapig se jutok el Patakra.

1925. október 29., csütörtök, Budapest

Márzay olyan erősen dörzsölte meg a szemét, hogy az majdnem belefájdult. Ügyetlenül elnyomott egy méreates ásítást, mielőtt végignézett az úszó strand ringatózó épületén. Bár már órák óta ébren volt, továbbra sem tudta kendőzni fáradtságát. Előző este, olvasás közben olyannyira elveszett a devonshire-i lápvidék ködfátyolos sziklaerdejében, hogy felesége ütemes horkolása sem tudta kiszakítani onnan. Az őrsön nem merte beismerni titkos hódolatát Conan Doyle könyvei iránt, ezért, ha csak tehetette, munka után feledkezett bele olvasásukba. Különösen bosszantónak találta, hogy a kollégáinak pont egy átolvasott éjszaka után kellett hullát találniuk a Dunában. Bácskai Tivadar mormogása zökkentette vissza.

– Valami nem stimmel nekem – motyogta a férfi.

Márzay melléguggolt. A Gellért rakpart macskaköveiről még nem száradt fel a reggeli eső. Orrában érezte a föld jellegzetes illatát.

– Mit talált?

– Valami nem stimmel. – A kerületi nyomszakértő hangjában furcsa idegesség táncolt, ahogy ismét hangot adott tanácsstalanságának. – Ezek a vérfoltok sehogy sem akarnak összeállni.

Márzay megvizsgálta a köveket, majd tekintetét végigfuttatta az alsó rakparton, egészen vissza, a Szent Gellért térig. A Sbodics által elküldött járőröknek alig kellett ötszáz métert sétálniuk az első valamirevaló nyomért. A tér és a Rudas fürdő épülete között nagyjából félúton vörös foltok csúfították a rakpart járdáját. A foltok szétszórva, pókhálószerűen terítették be a talajt. A hajnali szitálás, bár rendíthetetlenül próbálkozott, nem tudta elfedni őket az avatatlan szemek elől. A vér vizenyősen, megfakulva tükröződött a szürkés macskakövekről.

– Mi nem stimmel, Tivadar?

Bácskai két nagy nyögés közepette feltápáskodott. Kezét végigsimította zöldes nadrágján, aminek csupán két barnás folt lett az eredménye.

– Először is, az kijelenthető, hogy az áldozattal itt végeztek. Úgy vélem, az elkövető ezen a helyen lőtte a Dunába a szerencsétlent. A sodrás magával rántotta a testet, azonban az fennakadt a hidrop-lánállomás deszkáin – mutatott a híd irányába. – De innen is láthatod, hogy a vércseppek csak egy nagyon kicsi részen figyelhetők meg. Ami pedig még érdekesebb, hogy csupán egy irányba tartanak.

Márzay nyugtalanul végignézett a járdán. Kollégájának igaza volt. A vörös minta egyenetlenül haladt a folyó irányába. Amint elérték a rakpart töltésének peremét, szinte teljesen elhomályosodtak. Valami nem volt rendben a helyszínnel, és ezt ő is érezte, de képtelen volt szavakba önteni. Háta fordított a Dunának, és végigpásztázta a Gellért-hegy ormóttan szikláit. Arcára árnyék vetült, ahogy egy kilences villamos csilingelve robogott el előtte. Ablakai-ból egy pillanatra kíváncsi tekintetek szegeződtek a detektívre, mielőtt a jármű továbbhaladt a Gellért lépcső irányába.

– A vérfoltok egy irányba tartanak – állapította meg gondterhelten. – Az áldozat errefelé nézett – karjával a Gellért-hegy meredélyei felé mutatott –, azaz a lövedék a koponya hátsó részén távozott, és vélhetően a Dunában végezte. Tivadar, szerintem te jártasabb vagy a témában, úgyhogy, kérlek, cáfolj meg, de én úgy tudom, hogy fejlövés esetében a vér nemcsak a golyóval egy irányban távozik a koponyaüregből, hanem a bemeneti lyukból kifelé is.

– Pontosan – bólintott határozottan a férfi.

– Ez fokozottan igaz akkor, ha a lövés közélről érkezik, ami a mi áldozatunkkal így történt. Tehát normális esetben, már ha hívhatom így, nekem most egy adag vérben és agyvelőben kéne állnom, de mint láthatjuk, hogy ez nem így van. – Kezével színpadiasan körbemutatott.

– Talán az eső elmosta a nyomokat – próbálkozott Bácskai.

– Akkor az egész rakpart tiszta lenne – intette le Márzay.

Némán meredt a lassan kullogó Dunára. A szúrós őszi szellő kelletlenül hozta magával a folyó poshadt szagát. A nyomozó a Szent Gellért tér felé nézett. A holttestet már órákkal ezelőtt elvitte egy halottaskocsi, a bémésködők is rég szétszéledtek. Mindenki ment a maga dolgára, a hirtelen izgalom helyét hamar visszavette az unalmas semmilyenség. Még néhány rendőr keringett a tér körül, nyomok után kutatva. A két járőr még nem tért vissza Óbudáról. Sbodicsnak nem volt elég a rakpart kövein talált vérfoltcsokor, több nyomot akart. A legények nem mertek ellenkezni a detektív szúrós tekintetét látva. Márzay keserű szájjal vallotta be magának, hogy Sbodicsnak igaza volt. Az áldozatnál nem találtak papírokat, így nem zárhatták ki a rablótámadás lehetőségét. Ha nem tévedtek, az elkövető nagy eséllyel egy közeli szemetesbe dobta a férfi pénztárcáját, majd végképp eltűnt a ragadós budai sötétségben.

Mielőtt visszatért volna az őrsre, előkapta Leica gépét, és körbefotózta a helyszínt. Visszasétált a hidroplánállomáshoz, ahol szintén készített pár felvételt, majd zsebre vágta a fényképezőt, és a kapitányság felé vette az irányt.